

Ahmed pinnisteli raivon ja väsymyksen vallassa, kun veitsi upposi hiljalleen syvemmälle mieheen. Korinaa, huohotusta. Maantie oli autio ja avara, toisenpuolen sitä peitti pimeä kuusikko ja toisella puolella kulki junarata. Jäätävä pakkanen tuntui syövän äänet luoden hiljaisuuden, joka painoi hartioita. Ahmed katsoi miehen kuolinkoureeseen vääntyneitä kasvonpiirteitä ja silmiä joiden nurkasta valui kyynel elämän hiipiessä niistä pois. Hän työnsi aseensa syvemmälle, kahvaan saakka. Kylmä ja kova katu värjäytyi hiljalleen punaiseksi. Ne silmät, ne näyttivät samanlaisilta kuin hänen isällä. Ainoa muisto Ahmedilla isästä oli hänen syntymäpäivältään. Se päivä alkoi hyvin, kaikki hymyilivät ja kotona oli leikkisä ilmapiiri. Äiti oli valmistanut juhla-aterian ja kun Ahmed avasi isältä saamansa lahjan hän oli niin onnellinen ja ylpeä. Paketista löytyi armeijan molemminpuolin teroitettu puukko, se oli hieman kulunut, mutta se kädessä Ahmed tunsikin olevansa täynnä voimaa. Isän silmät loistivat, hän nousi tuoliltaan ja halasi poikaansa voimakkaasti, " Sinä olet nyt mies, mutta muista, miehen mitta on oikeudenmukaisuus. Älä ikinä käytä asetta viatonta vastaan". Yhtäkkiä jyrisi, kuin maanjäristys. Ilma sakeni pölystä, joka tunkeutui Ahmedin kurkkuun ja korvissa alkoi soimaan korkea ulina; hän tunsikin tukehtuvansa. Isän loistavat silmät avautuivat suuriksi, kuin lautaset ja olivat täynnä kauhua. Toinen järistys ja pamaus. Ulkoa kuului kirkumista. Savua, tulta, kolahduksia... Isän silmät sulkeutuivat kun hän romahti maahan elottomana. Ahmed kompuroi sortuneiden seinien välistä ulos saadakseen ilmaa. Taivaan yli kiisi kaksi kolmion muotoista esinettä niin nopeasti, että niiden jättämä jylisevä ääriä seurasi sekunteja perässä. Ahmed katsoi kotiaan ja kyläänsä, useat rakennukset olivat romahtaneet ja paloivat. Elottomia ruumiita siellä täällä. Kaaos. Ahmed putosi polvilleen ja laittoi kätensä kasvojensa suojaksi. Hänen olkapäilleen laskeutui kädet, ne pitelivät vahvasti kiinni lohduttaen, " He maksavat vielä, meidän päivä koittaa... Saatana USA! Perkeleen kätyreitä kaikki länsimaat!", mies raivosi. Ahmed veti molemminpuolin teroitettua veitsen ulos miehen rinnasta. Puukko loisti kuunvalossa ja näytti kuin jonkin pedon kulmahampaalta, terä alkoi välkkyä sinistä valoa. Hän pudotti aseensa jäätyneeseen katuun. Poliisit tarttuivat ranteista kiinni, mutta eivät pisesseet, kiinniotto oli melkein lempeä. Hänet istutettiin poliisiauton koppiin raudoitettuna ja ovi pamahti kiinni. Ahmed istui karulla penkillä heiluen kopin mukana auton kääntyessä eteenpäin. Ahmed lyyhistyi lattialle, laski päänsä ja kuiskasi, " ... Allahu Akbar", ja itki.